

Ἄλλὰ ποῦ;

Ἄν ὁ Πεισιπτατος κυβερνᾷ τὰς Ἀθήνας, σημεῖον ὅτι αἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἀνέχονται καὶ τὸν θέλουν.

Δὲν χειροκροτῶ τὸν Βρούτον φονεύοντα τὸν Καίσαρα, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἐβλεπον αὐτὸν πρότερον φονεύοντα πεντήκοντα τοῦλάχιστον Ρωμαίους, οἵτινες προσεκύουν τὸν Καίσαρα ὡς Θεόν.

Τελευτῶ ἐδῶ, διότι ἐκουράσθην· ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω, διότι ἂν θέλωμεν νὰ διορθωθῶμεν πρέπει καὶ νὰ λέγωμεν φανερὰ τὰς ἀσχημίας μας. Ἄν σὰς ἀρέσκη τὸ παρὸν προανακρούσμα, ἐπιστρέφετε καὶ εἰς τὴν συμφωνίαν.

Omnia verba suis locis optima; etiam sordida dicuntur proprie, λέγει ὁ Κουϊντιλιανός.

Καὶ μὰ τὸν Θεόν, καλλιτέρα ἐποχὴ ταύτης δὲν ὑπάρχει διὰ νὰ τὰ εἰπώμεν. Καιρὸς νὰ πλύνωμεν τὰ ἄπλυτά μας, διότι ὅλοι ἐγείναμεν Φερκεῦδαι.

Ego.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Γνωρίζετε ὅτι ἡ Ὥρα συντάσσεται ὑπὸ μιᾶς ἐξανδρίας, ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς τὸν ἡγέτην. Ἡ ἐξανδρία αὐτὴ δὲν ἔχει ἰδίαν θέλησιν, οἷαν ἔχει καὶ ὁ ἐσχατος διαφορογράφος τοῦ *Τηλεγράφου* ἢ τῶν *Ἡμερησίων Ντιῶν*. Ὁ ἡγέτης εἶναι ὄχι ὁ διδάσκαλος, ἀλλὰ ὁ γραμματοδιδάσκαλος τῶν. Ὑπαγορεύει ἐν ἀρχῇ πάσης ἐβδομάδος, ἐνίοτε καὶ δεκαπενθημερίας, αὐτοὶ δὲ—ἡ Ἐξανδρία—ὀφείλουν νὰ τὸ ἐπαναλάβωσιν εἰς τὰς ἐξ ἡμέρας τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐπλασε διὰ νὰ γράψωσιν ἐξ *μπεμπέδε* ἐξ ἄρθρα τῆς Ὥρας. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται πῶς ὅταν ἀναγνώσῃ τὴν Ὥραν τῆς Δευτέρας ἔχεις ἤδη προαναγνώσει τὰς Ὥρας μέχρι τοῦ Σαββάτου. Τὸ μάθημα εἶναι τὸ ἴδιο, οἱ μαθηταὶ μόνον διαφέρουν κατὰ τὴν φωνήν, ἄλλων μὲν ὀξεῖαν, ἄλλων θρηνώδη καὶ κατὰ τὴν στάσιν, τῶν μὲν σεμνῆν, τῶν δὲ ἀναιδῆ. Οὕτως ἡ ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ ἐξαήμερον πραγματεύονται μεταβάλλονται εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν νεκρὸν, αὐτοὶ δὲ εἰς ῥήτορας ἐπιταφίους λέγοντας τὰ αὐτὰ πράγματα διαφοροτρόπως.

Ἐπληρώθη καὶ ἡ δευτέρα δόσις τοῦ ἐνοικίου πρὸς τοὺς ἰδιοκτῆτας τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως ἐν Φαλήρῳ, προσενεχθέντος αὐτοῖς καὶ δευτέρου γεύματος. Ἄγνοοῦμεν ἂν ὑπάρχη καὶ τρίτη δόσις.

Ἡ κατὰ δόσεις αὐτὴ πληρωμὴ δὲν γίνεται δι' ἐλλειψίν μετρητῶν, ἀλλ' ἐκ φιλανθρωπίας ἵνα μὴ παρασκᾶσουν οἱ Κεχαγιάδες πληρυνόμενοι μὲν καὶ καλῆ εἰς ἓν μόνον γεῦμα.

Εὐχαρίστως εἶδομεν ὅτι εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βύρωνος ἐπιτροπὴν ὁ φιλότιμος νέος κ. Ἀλκιβιάδης Καμπᾶς προσέφερεν ἐν πέντε κ' ἐξήντα ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτοῦ. Τοιοῦτοι νέοι μόλις ἀποζῶντες ἐκ τοῦ ἰδρωτῆτος τῆς ἐργασίας τῶν καὶ ὁμῶς συντελοῦντες καὶ ὑπὲρ δημοσίων σκοπῶν εἶναι ἀξιοπάσης ἐνθαρρύνσεως.

Ὁ ποιήσας τὸ θαῦμα τῶν ἡμιόνων δὲν εἶναι ὁ Βασιλεὺς Μελᾶς, ἀλλ' ὁ Μιχαλάκης Μελᾶς, περὶ οὗ εἶχομεν καλλιτέραν ἰδέαν. Ἐν τούτοις *scripta manent*.

Ἡ Βαβυλωνία ἐχρησίμευσε πάλιν ὡς ἡφαιστίον δι' οὗ ἐξεργάγη τόση θερμὴ λάβα γελώτων καλύψασα τὴν μεγάλην πλατείαν τοῦ Ὀλυμπίου. Περὶ τὰ χαράγματα ὠφθῆσαν ὁ κ. Παῦλος Δάμπρος μετημφισμένος εἰς γέροντα τοῦ Ἰμπητοῦ καὶ ὁ Ἀθανάσιος Ρουσόπουλος συλλέγοντες παραλλήλως τὴν λάβαν αὐτὴν διὰ νὰ κατασκευάσουν διάφορα γελωτὰ κοσμήματα, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡ ἰταλικὴ βιομηχανία πλάττει ἐκ τῆς λάβας τοῦ Βεσουβίου.

Ἡ Βαβυλωνία καὶ ὡς κωμῳδία καὶ ὡς ἐκτέλεσις προσλαμβάνει τύπον καθαρῶς ἐθνικόν, διὰ τοῦτο ἴσως εἶνε τὸ μόνον ἔργον τὸ ὁποῖον περιστάνας: μετὰ τῆς τέχνης ἡ ἔταιρία Ταβουλάρη. Εὐτυχῶς λείπουν καὶ γυναικεία πρόσωπα καὶ οὕτω δὲν ἔχωμεν παρατονας.

Ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ Σπύρος Ταβουλάρης δὲν γίνονται, ἀλλὰ εἶνε ἀνατολίτης καὶ ἀστυνόμος. Καὶ ὁ Καρδοβίλλης δὲ ὡς Κύπριος καὶ ὁ Νιόνιος ὡς ἀνατολίτης καὶ σχεδὸν πάντες οἱ ἄλλοι ἀπετυπώθησαν ὡς φωτογραφίαι εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῶν.

Καὶ οὕτω ἡ παράστασις τῆς Βαβυλωνίας μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ ἐθνικὴν πανήγυριν. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχωσι τόσην εὐφύαν οἱ διευθύνοντες τὸν θίασον ὥστε τὴν ἐσπέραν τῆς φωταφίας ἀντι τῆς Πατρίδος τοῦ Σαρδοῦ νὰ παραστήσουν τὴν Βαβυλωνίαν τοῦ Βυζαντίου. Ὁ ἰκανοποιεῖτο δὲ καὶ πάλιν ἡ γαλλομανία τοῦ θιάσου, διότι ὁ κ. Ταβουλάρης γαλλιστὶ ἀναγγέλλει καὶ αὐτὴν τὴν Βαβυλωνίαν, ὡς *Babylonie!*

Ὁ γράφας τὴν ὠραιότατην, τὴν μοναδικὴν αὐτὴν κωμῳδίαν Βυζαντίος ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς ψιάθου. Ἡ δὲ χήρα του, ὡς πληροφοροῦμεθα, τήκεται ἐν τῷ πτωχοκομείῳ. Δὲν θὰ ἦτο ἔργον δικαιοσύνης ἂν ἡ Ἐταιρία προώριζε μέρος τῆς ἐξ ἐκάστης παραστάσεως τῆς Βαβυλωνίας ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς χήρας, προετοιμάζουσα καὶ δι' αὐτὴν ὀλίγας στιγμὰς ψυχικῆς ἀνακουφίσεως;

Αὐτὴ ἡ ἐκ μέρους τῆς Ἰσπανικῆς Ἀκαδημίας εἰδικὴ διανομὴ εἰς τοὺς κ. κ. Καμπούρογλον, Βλάχον, Πανταζίδην καὶ Παπαρρήγόπουλον μεταλλίου χαλκοῦ δὲν τοὺς κάμνει ὀλίγον βραβευμένους χαλκοπροσώπους;

Οἱ ὑποκριτικώτεροι ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπροτίμων νὰ ἐβραβεύοντο ἐκ *τενεκέ* ὡς *τενεκέδες!*

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θέλωμεν δημοσιεύσει ἀδελφικὰς συμβουλὰς πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Ἄρτας τοῦ κ. Θεοδ. Γενναίου Κολοκοτρώνη, ἐνός τῶν ἐπτὰ μελῶν τῆς κατὰ τὸ 1854 ἐν Ἠπειρῷ ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως.